DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 11. MAI 1978 [1]

Josef Oslizlok
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Fritagelse fra stillingen«

Sag 34/77

Sammendrag

Tjenestemænd — fritagelse fra stillingen — administrationens frie skønsbeføjelse — omfang — beslutning om ikke at ansætte tjenestemanden i en anden stilling — varetagelse af den pågældende tjenestemands interesser

(Tjenestemandsvedtægtens artikel 50)

Ved den beføjelse, som ansættelsesmyndigheden har til over for tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2 at træffe beslutning om fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde, har den pågældende myndighed en vid skønsbeføjelse; en sådan beføjelse indebærer en vid dispositionsmargen, såvel hvad angår de objektive tjenstlige krav som bedømmelsen af de pågældende tjenestemænds kvalifikationer, men også en nøje gennemgang af sagens omstændigheder, idet sidstnævnte forpligtelse sikrer, at beføjelsen kun udnyttes, når alle sagens omstændigheder foreligger oplyst.

En beslutning om ikke at ansætte den pågældende tjenestemand i en anden stilling må ikke uden videre følge af selve beslutningen om fritagelse fra stillingen, men skal støttes på selvstændige overvejelser. Udøvelsen af den skønsmæssige beføjelse, hvor vidtgående denne end måtte være, kræver, at den tjenestemand, over for hvem der agtes truffet en sådan beslutning, forud gives mulighed for i fornødent omfang at varetage sine interesser.

I sag 34/77

JOSEF OSLIZLOK, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende Landbouwlaan 18, Overijse (Belgien), bistået og repræsenteret af Marcel Grégoire og Edmond Lebrun, advokater ved Cour d'Appel de Bruxelles, rue Camille Lemonnier, 68, 1060 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, Boulevard Grande-Duchesse Charlotte 83,

sagsøger,

1 — Processprog: Fransk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske konsulent, Giorgio Pincherle, som befuldmægtiget, bistået af Denise Sorasio-Allo, medlem af den juridiske tjeneste, og med valgt adresse hos Kommissionens juridiske konsulent, Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Luxembourg,

sagsøgte,

angående annullation af Kommissionens beslutning af 21. juli 1976 om fritagelse af sagsøger fra hans stilling som direktør for direktorat A under generaldirektorat XVI, regionalpolitik, og om hans afskedigelse i medfør af vedtægtens artikel 50, og om fornødent annullation af Kommissionens beslutning af 21. juli 1976 om reorganisering og vedtagelse af en ny organisationsplan for generaldirektorat XVI samt annullation af den stiltiende afvisning af hans klage, registreret den 7. oktober 1976,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne J. Mertens de Wilmars og A. O'Keeffe,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og de af parterne under skriftvekslingen fremsatte anbringender kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagsøger, Jozef Oslizlok, der er irsk statsborger, har siden 1. april 1973 beklædt stillingen i lønklasse A 2 som direktør for direktorat A (analyse, dokumentation og målsætning) under generaldirektorat XVI (regionalpolitik). Dette generaldirektorat omfattede dengang *tre direktorater:*

A : Analyse, dokumentation og målsætning, ledet af sagsøger

B: Samordning og programmer, ledet af hr. de Castelbajac

C: Udvikling og omstilling, ledet af hr. Solima.

I 1975-1976 besluttede Kommissionen på forslag af B. Thomson, det ansvarlige Kommissionsmedlem for regionalpolitikken, at foretage en reorganisering af dette generaldirektorat, hvilket den 21. juli 1976 førte til en ny organisationsplan, som indebar sammenlægning af direktoraterne A og B under et nyt direktorat, således at der herefter kun var to direktorater, nemlig

— direktorat A: samordning, programmer, undersøgelser og analyser, under ledelse af en direktør, assisteret af en ledende rådgiver, begge i lønklasse A 2;

— direktorat B: udvikling og omstilling, under ledelse af en direktør.

Sagsøger blev ved brev af 1. juli 1976 fra formanden, Ortoli, informeret om, at den planlagte reorganisering for sagsøgers vedkommende ville kunne medføre, at han i henhold til vedtægtens artikel 50 blev fritaget for sin stilling, og han blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger hertil; sagsøger svarede den 12. juli 1976, at han, da der ikke forelå nærmere oplysninger, ikke havde »fornødent grundlag for at fremsætte sine bemærkninger«, men at han var »rede til at overveje mulighederne for at besætte en anden stilling, svarende til hans lønklasse og kvalifikationer«.

Under Kommissionens møde den 21. juli 1976 blev sagsøgers brev forelagt Kommissionen.

Ifølge referatet fra dette møde blev Kommissionen informeret om de ledige stillinger i lønklasse A 2, og den undersøgte mulighederne for at ansætte Oslizlok i en anden stilling i samme lønklasse, enten i GD XVI (den nye stilling som ledende rådgiver), eller i andre stilinger, der var eller ville blive ledige inden for nærmeste fremtid, men den besluttede til sidst i medfør af vedtægtens artikel 50 at fritage sagsøger fra hans stilling af tjenstlige grunde og at tilkende ham den i denne bestemmelse omhandlede godtgørelse.

30. september 1976 indgav sagsøger en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over:

1) beslutningen af 21. juli 1976 om i medfør af vedtægtens artikel 50 at fritage ham for hans stilling og om at afskedige ham;

2) om fornødent at annullere beslutningen af 21. juli 1976 om reorganisering og vedtagelse af en ny organisationsplan for GD XVI »regionalpolitik«.

Klagen blev registreret den 7. oktober 1976.

Da Kommissionen ikke havde besvaret denne klage inden for den i vedtægtens artikel 90 omhandlede frist, anlagde sagsøger den 18. marts 1977 annullationssøgsmål mod den stiltiende afvisning af hans klage, som fulgte af Kommissionens tavshed. Senere, nemlig den 18. marts 1977, fik han overgivet et svar, som blev suppleret den 3. maj 1977, en måned efter registreringen af hans søgsmål ved Domstolens justitskontor.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøger har nedlagt følgende påstand:

1. Sagsøgtes beslutning af 21. juli 1976 om i medfør af vedtægtens artikel 50 at fritage ham fra hans stilling som direktør og om at afskedige ham annulleres;

2. om fornødent annulleres sagsøgtes beslutning af 21. juli 1976 om reorganisering og vedtagelse af en ny orga-

nisationsplan for generaldirektorat XVI;

3. den stiltiende afvisning af klagen, der er registreret den 7. oktober 1976 under nr. 4496 annulleres;
4. sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

— nærværende søgsmål afvises delvis og frifindelse i det hele;

— sagsøger tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

I replikken har sagsøger ud over stævningens påstand nedlagt følgende subsidiære påstand om: at Domstolen, før den påkender sagen i realiteten, tillader sagsøger ved alle bevismidler, herunder vidneførsel, at føre bevis for, at han indtil beslutningen om at fritage ham for hans stilling og om at afskedige ham er blevet holdt i uvidenhed om forslaget til en reorganisering af GD XVI forelagt Kommissionen den 26. juli 1976.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

Stævningen

Søgsmålet er støttet på følgende tre søgsmålsgrunde:

1. overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 50, idet beslutningen om fritagelse fra stillingen er truffet uden, at sagsøger har haft fornødent grundlag for at fremsætte sine bemærkninger (Domstolens dom af 30. 6. 1971, sag 19/70 *Almini*, Sml. 1971, s. 155; org.ref. Recueil 1971, s. 631);
2. overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 25, idet beslutningen om fritagelse fra stillingen ikke er begrundet. I så henseende har sagsøger henvist til *Reinarz*-sagen (Domstolens dom af 6. 5. 1969, sag 17/68, Sml. 1969, s. 23; org.ref. Recueil 1969, s. 61) op til fornyet overvejelse;
3. overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 50 og magtfordrejning, idet hverken fritagelse fra stillingen eller — så meget desto mindre — sagsøgers afskedigelse var påkrævet af tjenstlige grunde.

A — Overtrædelse af vedtægtens artikel 50 og af kontradiktionsprincippet

Sagsøger finder, at beslutningen af 21. juli 1976 strider mod dels vedtægtens artikel 50 og dels mod hans ret til kontradiktion, idet beslutningen om at fritage ham fra hans stilling og om at afskedige ham er truffet, uden at han har haft fornødent grundlag for forudgående at fremsætte sine bemærkninger, skønt en sådan beslutning først kan træffes, når vedkommende er blevet bekendt med sagen og har haft mulighed for at udtale sig om de dele af beslutningen, der anses for afgørende.

Selv om vedtægtens artikel 50 bestemmer, at »fastansatte tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 kan efter ansættelsesmyndighedernes afgørelse fritages fra deres stilling af tjenstlige grunde«, har Domstolen imidlertid i dom af 30. juni 1971 (sag 19/70, *Almini*, Sml. 1971, s. 755) præciseret, at udøvelsen af en så vid skønsbeføjelse kræver, at den tjenestemand, over for hvem der påtænkes en sådan foranstaltning, forud får mulighed for hensigtsmæssigt at forsvare sine interesser.

I det foreliggende tilfælde har sagsøger i sit brev af 12. juli 1976 anført, at han først efter modtagelsen af brevet af 1. juli 1976 fra Kommissionens formand, hvorved han fik kendskab til sagen, var i stand til at afgive et svar, og at han ikke inden da havde haft fornødent grundlag til at udtale sig om ønsket om at fritage ham fra hans stilling af tjenstlige grunde, og har krævet den ham tilkommende ret til at udtale sig i så henseende.

Sagsøger var navnlig uvidende om, hvad først fremgik af beslutningen af 21. juli 1976 om reorganisering og vedtagelse af en ny organisationsplan for GD XVI, og hvilket han først fik kendskab til efter beslutningen af samme dato om hans fritagelse fra stillingen og om hans afskedigelse, nemlig at de tidligere direktorater A og B ved den anførte reorganisering skulle sammenlægges i et nyt direktorat A, under hvilket der skulle oprettes en A 2-stilling under betegnelsen »ledende rådgiver«.

B — Overtrædelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2

Selv om artikel 25, stk. 2, bestemmer, at enhver afgørelse, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, straks skal meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt, og at enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes, er der efter sagsøgers opfattelse ikke givet tilstrækkelig begrundelse for den fritagelse fra stillingen, som sagsøger har været genstand for.

For det første angiver beslutningen ikke de objektive tjenstlige krav, som kunne begrunde en fritagelse fra stillingen, og det fremgår ikke, hvorfor den anførte reorganisering skulle indebære en fritagelse fra stillingen, specielt når den nedlagte stilling reelt blev opretholdt i den nye organisationsplan under betegnelsen »ledende rådgiver«.

For det andet præciserer den omtvistede beslutning ikke, hvorfor fritagelsen fra stillingen medførte en afskedigelse, hvilket udelukkede sagsøgers mulighed for at blive ansat i en anden stilling i hans kategori, svarende til hans lønklasse. En begrundelse var så meget desto mere nødvendig som stillingen som »ledende rådgiver« under det nye direktorat A, der er en stilling svarende til sagsøgers lønklasse i et direktorat, som netop har overtaget opgaver fra det af sagsøger tidligere ledede direktorat A, forblev ledigt og for tiden kun er besat »midlertidigt«.

C — Magtfordrejning og overtrædelse af vedtægtens artikel 50

Ifølge sagsøger var det af tjenstlige grunde hverken nødvendigt, at sagsøger blev fritaget fra stillingen og så meget desto mindre, at han blev afskediget, og ifølge sagsøger var det egentlige mål med reorganiseringen hans afskedigelse. Sagsøgers stilling er reelt ikke blevet nedlagt i forbindelse med reorganiseringen, men eksisterer stadig under betegnelsen »ledende rådgiver«, en stilling, som ifølge oversigten over de i vedtægtens artikel 5 omhandlede stillingsbetegnelser, svarer til stillingsbetegnelsen direktør i stillingsgruppen A 2. I øvrigt blev det tidligere direktorat A's opgaver opretholdt i det nye direktorat A, og der var således ikke objektive grunde til en fritagelse fra stillingen.

Eftersom sagsøgers individuelle kvalifikationer i meddelelsen af 1. juli 1976 på ingen måde blev bestridt i relation til tjenestens objektive krav, er det ifølge sagsøger ubegrundet og altså ulovligt at påberåbe tjenstlige grunde til støtte for den anfægtede beslutning. Dette viser ifølge sagsøger allerede, at der er tale om magtfordrejning. Men magtfordrejningen fremgår også af:

a) at sagsøger, der var den nærmest berørte, ikke fik mulighed for at gøre sine synspunkter gældende i fornødent omfang, for så vidt angår reorganiseringen og fritagelsen fra stillingen;

b) at de anfægtede beslutninger er truffet meget pludseligt, i al hast, lige før, ja også i ferieperioden og få måneder før den daværende Kommissions mandat udløb.

Sagsøger præciserer, at han også har nedlagt påstand om annullation af beslutningen af 21. juli 1976 om reorganisering af og ny organisationsplan for GD XVI, såfremt nævnte beslutning ikke kan behandles adskilt fra beslutningen om fritagelse fra stillingen og om afskedigelse, og følgelig helt eller

delvis er behæftet med de samme retlige mangler som denne — navnlig magtfordrejning — og/eller såfremt Domstolen skulle finde, at lovligheden af beslutningen om fritagelse fra stillingen og om afskedigelse afhænger af lovligheden af beslutningen om reorganisering og vedtagelse af en ny organisationsplan for GD XVI.

Svarskrift

Kommissionen hævder, at sagen bør afvises, for så vidt den angår annullation af beslutningen om ændring af organisationsplanen for generaldirektoratet, og henviser i så henseende til dommen af 16. december 1964 (forenede sager 109/63 og 13/64, *Müller,* Sml. 1954-1964, s. 559; org.ref. Recueil 1971, s. 1319, hvorefter en generel foranstaltning vedrørende organisationen af tjenesten ikke kan udgøre et klagepunkt i den vedtægtens artikel 91 forudsatte betydning.

Den mulige virkning af en sådan foranstaltning for de ansatte og den omstændighed, at den altid medfører et vist antal konkrete antal afgørelser, kan ikke ændre ved det ovenfor anførte princip.

A — Magtfordrejning

Kommissionen behandler først søgsmålsgrunden om magtfordrejning og bemærker, at dens nedlagte afvisningspåstand overflødiggør realitetsindsigelser, for så vidt angår beslutningen om reorganisering af generaldirektoratet. Kommissionen anfører dernæst, at beviset for magtfordrejning bør føres på grundlag af objektive, relevante og overensstemmende omstændigheder, hvorved det påvises, at administrationen har anvendt sine beføjelser til at opnå andre formål end dem, hvortil disse beføjelser er blevet tildelt (Domstolens dom af 5. 5. 1966, forenede sager 18 og 35/65, *Gutmann,* Sml. 1965-1968, s. 175; org.ref. Recueil 1966, s. 170). Sagsøgers anbringender opfylder på ingen måde disse betingelser.

Usandsynligheden i det af sagsøger hævdede fremgår også af, at Kommissionen ved anvendelse af vedtægtens artikel 50 er indrømmet et skøn, og at det er umuligt at forestille sig, hvorfor denne forsamling og dens tjenestegrene i over 18 måneder skulle have foretaget en parodisk reorganisering udelukkende for at tilsløre en konkret beslutning, som Kommissionen uden at anvende en generel disposition når som helst kunne træffe.

Kommissionen fremhæver, at vedtægtens artikel 50 har karakter af en undtagelse. Ifølge Kommissionen fremgår det af denne bestemmelse sammen med andre bestemmelser (artikel 29, stk. 2, artikel 34, stk. 1, artikel 43) klart, at lovgiver har villet overlade ansættelsesmyndigheden et vidt skøn med hensyn til stillinger i lønklasserne A 1 og A 2, idet ansættelsesmyndighedens anvendelse heraf alene skal være begrundet i tjenstlige grunde. Desuden er det klart, at bestemmelsen er en logisk følge af og på en vis måde prisen for en ansættelse uden udvælgelsesprøve (artikel 29, stk. 2).

Kommissionen mener af det anførte at kunne udlede to hovedlinjer:

— de grunde, der kan berettige en fritagelse fra stillingen i medfør af artikel 50 kan lige så vel bygge på overvejelser angående den pågældende tjenestemands kvalifikationer, forstået i ordets videste betydning, som på overvejelser om en reorganisering, der fører til nedlæggelse af en bestemt stilling (Domstolens dom af 30. 6. 1971, sag 19/70 *Almini,* Sml. 1971, s. 155; Recueil 1971, 623).

— for så vidt angår gennemførelsen af en sådan foranstaltning har de berørte tjenestemænd, når der ikke findes nogen særlig beskyttelse i vedtægten, kun krav på, at Kommissionen respekterer de garantier, der gælder selv uden sådanne bestemmelser.

B — Overtrædelse af artikel 50 og af kontradiktionsprincippet

Eftersom vedtægtens artikel 50 ikke indeholder nogen processuel bestemmelse, der giver den berørte tjenestemand mulighed for at fremsætte bemærkninger forud for en beslutning om fritagelse fra stillingen, kan sagsøger, ifølge Kommissionen, alene gøre gældende, at der er sket overtrædelse af sådanne generelle retsprincipper, som er anerkendt ifølge Domstolens retspraksis, rettere sagt ved den allerede nævnte *Almini*-dom, hvorefter en tjenestemand, over for hvem administrationen ønsker at træffe en foranstaltning om fritagelse fra stillingen, forud skal have rimelige muligheder for at forsvare sine interesser.

Kommissionen anfører, at ingen af de faktorer, som tilsammen i den omtalte sag førte til, at Domstolen statuerede, at den pågældende ikke havde haft tilstrækkelige muligheder for at udtale sig, foreligger i nærværende sag. Således kan det ikke i nærværende sag anføres, at fristerne har været korte, idet den frist på to uger, der var nævnt i brevet af 1. juli 1976, i alle henseender var rimelig.

Når man ydermere ved, at reorganiseringen af GD XVI i princippet var besluttet i begyndelsen af 1975, og at den rent faktisk var blevet forberedt gennem mere end et år, er det utænkeligt, at sagsøger skulle have været uvidende om den planlagte foranstaltning, om ikke andet, så fordi han i kraft af sin stilling kan se referaterne fra Kommissionens møder. Hvad angår reorganiseringens nærmere enkeltheder, der blev udarbejdet under ledelse af sagsøgers nærmeste overordnede, er det usandsynligt, at sagsøger ikke mundtligt og uofficielt skulle være blevet informeret herom.

Kommnissionen konstaterer i øvrigt, at sagsøger i sit brev af 12. juli 1976 har forudset alle de konsekvenser, som en eventuel anvendelse af artikel 50 kunne få for hans vedkommende. Han kan derfor ikke hævde, at han ikke var klar over følgerne af den påtænkte foranstaltning. Kommissionen anfører, at sagsøger under alle omstændigheder er blevet informeret under sagen for Domstolen om den virkelige grund til den trufne foranstaltning, nemlig reorganiseringen af GD XVI, som var den direkte årsag til hans fritagelse fra stillingen.

C — Manglende begrundelse

Hvad angår sagsøgers anbringende om utilstrækkelig begrundelse anfører Kommissionen, at det siden dommen af 6. maj 1969 (sag 17/68, *Reinarz*, Sml. 1969, s. 23) er fast retspraksis, at beslutninger om anvendelse af artikel 50 ikke kræver begrundelse. I virkeligheden er begrundelsen i den anfægtede beslutning overflødig, men henviser under alle omstændigheder dels til reorganiseringen af GD XVI, dels til, at sagsøger ikke kunne ansættes i en anden stilling i samme lønklasse.

Der kan ikke være pligt til at give begrundelse, for så vidt angår de reelle overvejelser, »dvs. sådanne, som ikke vedrører en simpel angivelse af beslutningens retlige grundlag og en redegørelse for den forudgående sagsbehandling« (forslag til afgørelse fra generaladvokaten i sag 17/68, Sml. 1969, s. 23).

Selv om Domstolen endnu ikke har udviklet dette princip, er det klart, at Kommissionen ikke er forpligtet til at begrunde sine egne beslutninger, der medfører en omorganisering af tjenesten, herunder den beslutning, som sagsøger blev berørt af, idet den stilling, som han besad, blev nedlagt. For så vidt angår den omstændighed, at sagsøger ikke ved beslutningen blev ansat i en af de stillinger i lønklasse A 2, der findes i den nye organisationsplan for GD XVI, og heller ikke i en ledig stilling i samme lønklasse i en anden tjenestegren, har Domstolen i ganske tilsvarende sager knæsat det princip, at det ikke kan kræves, at Kommissionen redegør for

den bedømmelse, som den har foretaget af en tjenestemand i forhold til andre, eller, mere generelt, redegør for komplicerede vurderinger i individuelle tilfælde (Domstolens dom af 2. 7. 1969, sag 27/68, Sml. 1969, s. 65; *Renckes).* Medmindre Domstolen vil ændre en fast retspraksis, kan en formmangel, som består i en utilstrækkelig begrundelse, ikke i sig selv føre til annullation af den anfægtede beslutning, hvis beslutningen kan stadfæstes i realiteten uden nogen retlig eller faktisk vildfarelse (Domstolens dom af 29. 9. 1976, sag 9/76, *Morello,* Sml. 1976, s. 1422).

D — Manglende tjenstlige grunde

Kommissionen vender tilbage til den tredje søgsmålsgrund og bestrider forskellige af sagsøgers udtalelser:

— udtalelsen om, at sagsøgers stilling ikke er blevet nedlagt og stadig findes i den nye organisationsplan for GD XVI, er forkert og irrelevant. Ansættelsesmyndigheden kan ved anvendelsen af artikel 50 begrænse sig til at fritage en tjenestemand i lønklasse A 1 eller A 2 fra hans stilling af grunde, der vedrører bedømmelsen af den pågældendes kvalifikationer i forhold til tjenestens krav, og dernæst ansætte en anden person i samme stilling, uden at stillingen med hensyn til de funktioner og opgaver, som den omfatter, i mellemtiden er ændret;

— desuden viser sammenligningen mellem den gamle og den nye organisationsplan, at selv om der sammenlagt stadig er det samme antal stillinger i lønklasse A 2, så er selve stillingerne, set i forhold til de respektive opgaver, forskellige.

Endelig er indholdet i stævningen, for så vidt angår den undersøgelse, som Kommissionen foretog for at afgøre, om sagsøger kunne ansættes i en af de stillinger i lønklasse A 2, der var ledige i de forskellige tjenestegrene, navnlig stillingen som ledende rådgiver, der var oprettet i GD XVI, intet bevis for, at denne fremgangsmåde var ulovlig. Hverken sagsøgers uddannelse og tidligere erfaring eller hans karriere ved Kommissionen — kortvarig og begrænset til en enkelt stilling — synes a priori at kvalificere sagsøger til en af de nævnte stillinger.

Replik

Ifølge sagsøger må annullationssøgsmålet antages til realitetbehandling, for så vidt angår beslutningen om reorganisering, eller også må spørgsmålet om afvisning i det mindste anses for at være forbundet med realiteten således, at der ikke kan afsiges særskilt dom om afvisning uden behandling af realiteten.

A — Overtrædelse af vedtægtens artikel 50 og af kontradiktionsprincippet

Ifølge sagsøger er kravet om, at der ved anvendelse af vedtægtens artikel 50 skal gives den berørte tjenestemand rimelig mulighed for forud at forsvare sine interesser, ikke blevet overholdt. Kommissionens brev af 1. juli 1976 giver ikke nærmere oplysninger om grundene til eller indholdet af den planlagte reorganisering af GD XVI og heller ikke om de tjenstlige grunde, som i forbindelse med denne reorganisering gjorde det nødvendigt at fritage sagsøger fra hans stilling og endog at afskedige ham.

Det af sagsøgte herom anførte støttes på hypoteser (»det er umuligt . . .«, »det er usandsynligt. . .«) og viser, at sagsøgte er klar over, at brevet af 1. juli 1976 ikke gav sagsøger fornødent grundlag for at fremsætte sine bemærkninger. Sagsøger var ganske vist klar over, at der skulle ske en reorganisering af GD XVI ligesom i øvrigt af andre generaldirektorater, men indtil de anfægtede beslutninger var blevet truffet, var sagsøger fuldstændigt uvidende om indholdet af denne reorganisering, således som den blev foreslået for og accepteret af sagsøgte.

Den omstændighed, at sagsøger i et brev af 12. juli 1976 hart kunnet forudse konsekvenserne af en eventuel anvendelse af artikel 50, indebærer ikke, at han har haft fornødent grundlag for at fremsætte bemærkninger angående det konkrete indhold af reorganiseringen.

Endelig sætter sagsøger spørgsmålstegn ved, om sagsøgtes udtalelse om, at »de tjenstlige grunde, som måtte føre til reorganiseringen«, ifølge deres natur unddrager sig sagsøgers vurdering, er korrekt. Hvorfor skulle direktøren for et af de berørte direktorater ikke give sin vurdering af princippet i og karakteren af generaldirektoratets reorganisering.

Hvilken mening er der for sagsøgte i at være forpligtet til at give en tjenestemand mulighed for at fremsætte sine bemærkninger vedrørende en planlagt foranstaltning om at fritage ham fra hans stilling af tjenstlige grunde, hvis han ikke skal give sin vurdering af, hvad hensynet til tjenesten kræver eller indebærer, og hvis det ikke en gang er nødvendigt at meddele ham om, hvori hensynet til tjenesten består?

B — Manglende begrundelse

Ifølge sagsøger er der stadig tvivl om, hvorvidt en afgørelse truffet i medfør af vedtægtens artikel 50 skal begrundes. Sagsøger har over for *Reinarz*-dommen (Domstolens dom af 6. 5. 1969, sag 17/68, Sml. 1969, s. 23), som Kommissionen har påberåbt sig, anført dommen af 2. juli 1969 *(Renckes,* sag 27/68, Sml. 1969, s. 65), hvor Domstolen i forbindelse med en foranstaltning angående udtræden af tjenesten udtalte, at enhver beslutning, der udgør et klagepunkt, skal begrundes, hvilket princip følger af vedtægtens artikel 25. Artikel 25 formulerer denne forpligtelse i meget generelle vendinger, således at det ikke var overflødigt at gentage det i artikel 50, der omhandler beslutninger, som i særlig grad udgør et klagepunkt. Beslutningen om fritagelse fra stillingen er imidlertid ifølge sagsøger ikke tilstrækkeligt begrundet, idet den hverken nævner de forhold, som er blevet taget i betragtning ved beslutningen om fritagelse fra stillingen, eller de forhold, der forhindrede ansættelse i en anden stilling i samme lønklasse, der var ledig eller ville blive ledig inden for nærmeste fremtid. En sådan begrundelse er, ifølge sagsøger ikke, som Kommissionen med urette hævder, ensbetydende med, at der gives oplysninger om bedømmelser af sagsøger i forhold til andre tjenestemænd af samme rang.

Selv om det antages, hvilket ikke er muligt, at sagsøgtes fremlæggelse af referatet fra mødet den 21. juli 1976 kunne afhjælpe beslutningens manglende begrundelse, fremgår af dette mødereferat kun, at sagsøgte har undersøgt de forskellige muligheder for ansættelse af sagsøgeren, medens det ikke nærmere angives, hvad der bestemte sagsøgte til ikke at ansætte sagsøger i en anden stilling. Som svar på det anbringende, som sagsøgte støtter på Domstolens dom af 29. september 1976 *(Morello,* 9/76, Sml. 1976, s. 1415 ff), og hvorefter en formel mangel bestående i en utilstrækkelig begrundelse ikke i sig selv kan føre til annullation af den anfægtede beslutning, hvis denne ville kunne stadfæstes uden nogen retlig eller faktisk vildfarelse, anfører sagsøger, at det netop under hensyn til ansættelsesmyndighedens vide skøn på dette område må anses for usikkert, om den samme beslutning om fritagelse fra stillingen ville blive truffet efter en annullationsdom.

C — Magtfordrejning og overtrædelse af vedtægtens artikel 50

Under henvisning til den allerede anførte dom i *Almini*-sagen fastslår sagsøger, at det, eftersom Kommissionens brev af 1. juli 1976 ikke omtaler sagsøgtes individuelle kvalifikationer,

må antages, at alene objektive tjenstlige krav i det foreliggende tilfælde kunne begrunde, at sagsøger blev fritaget fra stillingen og afskediget. Sagsøger bestrider, at der har foreligget sådanne krav, og bemærker, at offentliggørelsen, der er sket senere end de omtvistede omstændigheder, af meddelelsen om ledig stilling KOM/382/77 angående stillingen som direktør for det nye direktorat A »samordning, programmer, undersøgelser og analyser«, viser, at de hertil krævede kvalifikationer er de samme som dem, der blev krævet til den stilling, som sagsøger beklædte. Sagsøger udleder heraf, at reorganiseringen kun er gennemført for at gøre det muligt at fjerne sagsøger, således at der kunne gives en tredje person en forfremmelse, som denne ellers ikke ville kunne have opnået, eftersom der var givet afslag på en ansøgning om yderligere en A 2-stilling i GD XVI. Sagsøger fremhæver på ny, at den hast, hvormed de anfægtede foranstaltninger er truffet, er et indicium for, at der er sket magtfordrejning.

Duplik

Vedrørende afvisningspåstanden

Kommissionen gør gældende, at det klart må være muligt under sagens behandling ved Domstolen at adskille den generelle beslutning om reorganisering fra den konkrete beslutning, der indeholder et klagepunkt imod sagsøger. Intet forhindrer, at der uden en realitetsbehandling af beslutningen om reorganisering af GD XVI, afsiges dom om annullation af beslutningen om, at vedtægtens artikel 50 skulle anvendes på sagsøger. Overholden af denne almindeligt anerkendte sondring griber ikke ind i sagsøgers retsbeskyttelse, idet han har mulighed for at forelægge retten den beslutning, som indeholder et klagepunkt imod ham, og med andre ord retsligt få efterprøvet de individuelle følger af generelle foranstaltninger, som berører ham.

A — Overtrædelse af artikel 50 og af kontradiktionsprincippet

For så vidt angår sagsøgtes anbringende om, at han ikke har haft fornøden mulighed for at forsvare sine interesser, indvender Kommissionen, at den af Kommissionen trufne generelle beslutning sammenblandes med den konkrete beslutning, som var rettet til sagsøger. Det krav, der er opstillet i *Almini*-dommen, støttes på, at en fritagelse fra en stilling medfører særligt alvorlige konsekvenser for den pågældende, men dette krav kan ikke udstrækkes til generelle foranstaltninger, såsom en almindelig reorganisering af den tjenestegren, som en ansat hører under, eftersom sådanne foranstaltninger ikke kan indeholde et klagepunkt mod den ansatte.

Selv om sagsøger kunne bevise, at han end ikke har kendt til muligheden af en reorganisering, ville dette bevis være uden værdi, eftersom Kommissionen ikke var forpligtet til at informere ham om indholdet af det forslag, som den skulle undersøge. Den pligt til at give de berørte fornøden mulighed for at varetage deres interesser vedrører, som Domstolen har fastslået, kun deres afskedigelse i henhold til vedtægtens artikel 50 og er således begrænset til udelukkende at angå følgerne af den beslutning, som vedrører dem individuelt.

Det afgørende for, om sagsøger har haft fornødne muligheder for at varetage sine interesser, er, om de begrundelser, der blev givet, da sagsøger blev informeret om muligheden for en beslutning ham vedrørende, stemmer overens med de begrundelser, der senere har ligget til grund for beslutningen, og denne betingelse er opfyldt i det foreliggende tilfælde: I brevet af 1. juli 1976 anføres det, at man ville anvende artikel 50 ved reorganiseringen af tjenestegrenene under GD XVI, og beslutningen af 21. juli 1976 blev truffet ud fra samme begrundelse.

Kommissionen anfører desuden, at det nye direktorat A er opstået ved sammen-

lægning af de to tidligere bestående direktorater (A og B), og de opgaver, der er knyttet til den nye stilling som direktør er, i alt væsentligt og under hensyntagen til formålet med reorganiseringen, de samme, som for de to tidligere stillinger. Dette beviser, at sagsøgers stilling rent faktisk er nedlagt, og følgelig, at begrundelsen for den anfægtede beslutning var sand. At denne beslutning er truffet efter en bedømmelse af den pågældendes fortjenester i forhold til tjenstlige krav er ikke bestridt og er fuldt ud lovligt og logisk set uundgåeligt. Nedlæggelsen af en af direktørstillingerne indebar, at Kommissionen foretog en sammenligning af kvalifikationerne for de tjenestemænd i denne lønklasse, som tidligere var tilknyttet GD XVI for at afgøre, hvem der skulle forblive i denne tjeneste.

Det fremgår af referatet fra Kommissionens møde, at denne har undersøgt muligheden for at ansætte sagsøger i en anden tjenestegren. Det var op til sagsøger i sit svar af 12. juli 1976 at give nærmere oplysninger om sine eventuelle kvalifikationer i så henseende.

B — Manglende begrundelse

Begrundelsen for den anfægtede beslutning er ifølge Kommissionen tilstrækkelig, også selv om Domstolen for beslutninger i medfør af artikel 50 på andet retsgrundlag skulle opstille tilsvarende eller identiske krav som for beslutninger om udtræden af tjenesten. Domstolen kræver ikke, at Kommissionen anfører vurderinger, der er afgivet om en tjenestemand i forhold til andre tjenestemænd, eller redegør for komplicerede bedømmelser i individuelle tilfælde. Endvidere må begrundelsespligten ses i forhold til de andre beslutninger, som har kunnet berøre den pågældende og i forhold til de samlede omstændigheder, hvorunder den anfægtede beslutning blev truffet (Domstolens dom af 9. 7. 1969, Sag 1/69, *Den italienske Republik* mod *Kommissionen*, Sml. 1969, s. 67). Beslutningen om reorganisering og om en ny organisationsplan for GD XVI må lige så vel som de af Kommissionens mødereferater, der er fremlagt, i så henseende alle tages i betragtning herved.

Grundene til den trufne beslutning er derfor tilstrækkeligt kendte, og Domstolen har ud fuldt ud mulighed for at efterprøve, om de var lovlige, hvilket sagsøger i øvrigt kun har bestridt under påberåbelse af magtfordrejning.

C — Manglende tjenstlige grunde og magtfordrejning

En beslutning, der udelukkende støttes på en bedømmelse af tjenestemandens individuelle kvalifikationer i forhold til tjenestens objektive krav er ikke magtfordrejning. Hvis tjenstlige grunde havde krævet, at sagsøger blev frataget sin stilling, uanset at denne blev opretholdt i Kommissionens organisationsplan uden kompetenceændring, ville en sådan beslutning ikke være behæftet med magtfordrejning.

I det offentlige retsmøde den 27. oktober 1977 har sagsøger, repræsenteret af advokat G. Lebrun, Bruxelles og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin befuldmægtigede, G. Pincherle, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 13. april 1978.

Præmisser

1 I denne sag er der nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 21. juli 1976, der fritog sagsøger, tjenestemand i lønklasse A 2, fra hans stilling som direktør for direktoratet A (Analyse, dokumentation og målsætning) under Kommissionens generaldirektorat XVI (regionalpolitik) og tildelte ham den i vedtægtens artikel 50, stk. 3, omhandlede godtgørelse, fordi han ikke blev ansat i en anden stilling i den kategori, der svarer til hans lønklasse;

2 ligeledes nedlægges der påstand om, at Kommissionens beslutning, ligeledes af 21. juli 1976, om reorganisering af generaldirektoratet (XVI) for regionalpolitik om fornødent annulleres.

3 For så vidt angår fritagelse fra stillingen samt beslutningen om ikke at ansætte ham i en anden stilling i hans lønklasse, har sagsøger i første række påberåbt sig, at vedtægtens artikel 50 og det almindelige princip om kontradiktion er overtrådt, idet der ikke skal være givet sagsøger forudgående mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til ansættelsesmyndighedens hensigt om at fritage ham fra hans stilling af tjenstlige grunde;

4 sagsøger påberåber sig endvidere overtrædelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, idet de omtalte beslutninger ikke skal være tilstrækkeligt begrundet, samt overtrædelse af vedtægtens artikel 50 og magtfordrejning, idet sidstnævnte bestemmelse skal være blevet anvendt over for ham, skønt denne anvendelse ikke kunne begrundes i tjenestens interesser.

5 Selv om sagsøger ikke udtrykkeligt fremsætter nogen søgsmålsgrund mod beslutningen om reorganisering af generaldirektoratet for regionalpolitik, fremgår det af det vedrørende den tredje søgsmålsgrund anførte, at denne ligeledes er rettet mod nævnte beslutning, som efter sagsøger kun er truffet for at gøre det muligt at fjerne ham fra stillingen;

6 således forstået kan denne søgsmålsgrund antages til realitetsbehandling, også for så vidt angår beslutningen om at reorganisere generaldirektoratet XVI, idet det herved søges bevist, at nævnte beslutning under dække af en foranstaltning til reorganisering af tjenesten i virkeligheden tilsigtede at fjerne sagsøger fra hans stilling.

7 Den del af søgsmålet, der er rettet mod beslutningen om reorganisering af generaldirektoratet XVI, behandles først.

a) Angående reorganiseringen af generaldirektoratet for regionalpolitik

8 Inden de anfægtede beslutninger omfattede generaldirektoratet XVI tre direktorater, nemlig A (analyse, dokumentation og målsætning), B (samordning og programmer) C (udvikling og omstilling), og sagsøger ledede det førstnævnte af disse direktorater;

9 det fremgår såvel af sagens akter — navnlig af referatet af Kommissionens møde den 15. januar 1975 — som af de under de mundtlige forhandlinger afgivne forklaringer, særlig af vidnet R. Ruggiero, tidligere generaldirektør for generaldirektoratet XVI, at Kommissionen allerede i begyndelsen af 1975 besluttede at undersøge, om en reorganisering af dette generaldirektorat ville være hensigtsmæssig;

10 det fremgår desuden af referatet af Kommissionens møde den 30. juli 1976, at det for regionalpolitikken ansvarlige Kommissionsmedlem underrettede Kommissionen om sine planer om en reorganisering af generaldirektoratet for regionalpolitik, og oplyste, at »man ved denne reorganisering ville søge at udnytte erfaringerne fra den etårige forsøgsperiode, som er forløbet siden den faktiske oprettelse af Den europæiske Fond for Regionaludvikling. Reorganiseringen vil navnlig bestå i en sammenlægning af generaldirektoratets aktiviteter i to direktorater i stedet for tre og i en udvidelse af sekretariatet for Udvalget for Regionalpolitik«;

11 desuden anføres det i en intern skrivelse af 16. juli 1976 fra Kommissionens formand og det ansvarlige medlem, at formålet med at sammenlægge direktoraterne A og B under én ledelse er »i højere grad at integrere funktionerne undersøgelser, analyser af regionaludviklingen, programmering og samordning, idet udarbejdelsen af en samlet regionalstrategi«, er betinget af et fuldstændigt samspil mellem disse forskellige funktioner;

12 endelig blev det ifølge det af vidnet Ruggiero anførte allerede ved oprettelsen i marts 1975 af Den europæiske Fond for Regionaludvikling (Rådets forordning nr. 724/75 af 18. 3. 1975; EFT L 73/1 af 21. 3. 1975) nødvendigt at stille et vist antal tjenestemænd i direktorat A til rådighed for denne fond, og dette var en del af begrundelsen for at sammenlægge direktoraterne A og B, der begge beskæftigede sig med planlægning og samordning, mens direktoratet C hovedsagelig var ansvarlig for forvaltningen af fonden;

13 det fremgår af ovenstående, at reorganiseringen af generaldirektoratet XVI beroede på overvejelser, som var støttet på tjenstlige grunde, og sagsøgte bør derfor frifindes på dette punkt.

b) Angående beslutningen om fritagelse fra stillingen

14 Nedsættelsen af antallet af direktører i generaldirektorat XVI fra tre til to måtte forventes at medføre, at en af disse blev fritaget fra sin stilling.

15 En fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde kan i medfør af vedtægtens artikel 50 kun ske for tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 og er ikke en disciplinær foranstaltning, og der bliver — hvis den pågældende ikke ansattes i en anden stilling — ydet en godtgørelse, der skal sikre den pågældende tjenestemand i økonomisk henseende;

16 den beføjelse, der følger af artikel 50, må sammenholdes med, at de samme tjenestemænd ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 2, kan ansættes på anden måde end ved en udvælgelsesprøve, og at de ifølge artikel 34 ikke skal gennemgå en prøvetid;

17 heraf følger, at Kommissionen såvel med hensyn til ansættelse som fritagelse fra stillingen for disse tjenestemænds vedkommende har en vid skønsbeføjelse;

18 en sådan beføjelse indebærer en vid dispositionsmargen, såvel hvad angår de objektive tjenstlige krav som bedømmelsen af de pågældende tjenestemænds kvalifikationer, men også en nøje gennemgang af sagens omstændigheder, idet sidstnævnte forpligtelse sikrer, at beføjelsen kun udnyttes, når alle omstændigheder foreligger oplyste.

19 Sagsøgte anfører, at det af referatet af mødet den 21. juli 1976 fremgår, at Kommissionen efter at have truffet beslutning om reorganisering af generaldirektorat XVI med henblik på de nødvendige krav for ledelsen under den nye struktur foretog en sammenlignende bedømmelse af de tjenestemænd i A 2 og af den ad personam ansatte tjenestemand i lønklasse A 1 som alle tidligere var direktører under generaldirektoratet for regionalpolitik«, og at den »efter at have undersøgt disse tjenestemænds kvalifikationsbeviser og kvalifikationer« på forslag fra Kommissionens formand og ansvarligt medlem for generaldirektoratet XVI »under hensyntagen til de opgaver, der

vil blive tillagt de to direktorater efter reorganiseringen af generaldirektorat XVI« har besluttet at lade de to andre direktører, og altså ikke sagsøger, være ansvarlige for de nye direktorater A og B.

20 Det fremgår klart af nævnte referat, at der blev foretaget en undersøgelse af de berørte tjenestemænds kvalifikationer, hvis personlige sagsakter i øvrigt var til rådighed for medlemmerne af Kommissionen, og at den beslutning, som førte til, at sagsøger ikke blev valgt, blev truffet på grundlag af denne undersøgelse;

21 hermed er forudsætningen for en korrekt udøvelse af det vide skøn, som Kommissionen er indrømmet på det pågældende område, opfyldt, og under hensyn til den herved i artikel 50 hjemlede beføjelse, er den kendsgerning, at der faktisk er foretaget en sammenligning af de berørte tjenestemænds kvalifikationer tilstrækkeligt til, at begrundelseskravet i traktatens artikel 190 og i vedtægtens artikel 25, stk. 2, er opfyldt;

22 det fremgår nemlig, for så vidt angår de i vedtægtens artikel 50 omhandlede tilfælde, tilstrækkeligt klart af denne begrundelse, at Kommissionen har taget hensyn til tjenestens interesser, og det kan ikke herudover kræves, at Kommissionen redegør for den bedømmelse, den har foretaget af sagsøger i forhold til hver af de øvrige tjenestemænd af samme rang;

23 der kan således ikke gives sagsøger medhold i hans anbringende om mangelfuld begrundelse;

24 den omstændighed, at Kommissionens formand allerede den 1. juli 1976 meddelte sagsøger, men ikke de to andre direktører, at Kommissionen i forbindelse med reorganiseringen af generaldirektoratet ville anvende artikel 50 over for sagsøger, kan endvidere ikke under de konkrete omstændigheder udgøre et tilstrækkeligt bevis for magtfordrejning, idet Kommissionen tog forbehold med hensyn til den endelige beslutning, indtil den havde foretaget sin sammenligning;

25 der kan ej heller gives sagsøger medhold i anbringendet om manglende kontradiktion, idet sagsøger ved brev fra Kommissionens formand blev orienteret om, at Kommissionen ville anvende vedtægtens artikel 50 over for sagsøger, som havde kunnet fremsætte sine bemærkninger hertil;

26 det fremgår af sagsøgers svar af 12. juli 1976, at han kendte så meget til karakteren og virkningen af den planlagte foranstaltning, at han har haft rimelige muligheder for at fremkomme med sådanne argumenter, som eventuelt kunne afværge den pågældende foranstaltning, og det står fast, at medlemmerne af Kommissionen, før de traf den anfægtede beslutning, var bekendt med hans bemærkninger.

c) Angående Kommissionens beslutning om ikke at ansætte sagsøger i en anden stilling

27 Ifølge vedtægtens artikel 50, stk. 3, modtager den tjenestemand, som fritages fra sin stilling af tjenstlige grunde, en godtgørelse, såfremt han ikke ansættes i en anden stilling i hans kategori og lønklasse;

28 ligesom ved beslutninger om fritagelse fra stillingen besidder Kommissionen, for så vidt angår beslutninger om at ansætte tjenestemanden i en anden stilling i samme lønklasse, et vidtgående skøn;

29 på grund af følgerne for den pågældende tjenestemand kan beslutningen om ikke at ansætte ham i en anden stilling imidlertid ikke uden videre følge af selve fritagelsen fra stillingen men må støttes på selvstændige overvejelser;

30 imidlertid kræver udøvelsen af den skønsmæssige beføjelse, hvor vidtgående denne end måtte være, at den tjenestemand, som ifølge en beslutning ikke skal ansættes i en anden stilling i sin lønklasse, forud gives mulighed for i fornødent omfang at varetage sine interesser;

31 selv om brevet af 1. juli 1976 i fornødent omfang gav sagsøger mulighed for at fremføre sit synspunkt på fritagelsen fra stillingen, indeholdt det til gengæld ingen oplysning om mulighederne for en ansættelse i en anden stilling;

32 i sit svar af 12. juli 1976 anførte sagsøger, at han var rede til »at undersøge mulighederne for at besætte en anden stilling«, svarende til hans lønklasse og kvalifikationer, og at han ikke kunne få øje på objektive grunde, som kunne foranledige en så vidtgående foranstaltning som at afskedige ham;

33 det fremgår af referatet af Kommissionens møde den 21. juli 1976, under afsnittet »C — Anvendelse af vedtægtens artikel 50«, at der udover den nye stilling som ledende rådgiver i det nye direktorat A mindst var tre andre stillinger i lønklasse A 2, som var ledige eller ville blive det i den nærmeste fremtid i de andre generaldirektorater.

34 Kommissionen besluttede, at Jozef Oslizlok ikke burde ansættes i en anden stilling i Kommissionens tjenestegrene, men gav ham ikke i fornødent omfang mulighed for at varetage sine interesser i så henseende;

35 da Kommissionen ikke har givet den pågældende tjenestemand mulighed for at ytre sig herom, har den ikke overholdt de garantier, som må tilstås tjenestemænd, der definitivt træder ud af tjeneste, efter en fritagelse fra stillingen i henhold til vedtægtens artikel 50, og Kommissionen vil derfor være forpligtet til at tage den pågældendes tjenestemandssag op til fornyet behandling;

36 den anfægtede beslutning bør følgelig annulleres for så vidt det bestemmes, at sagsøger ikke får en anden stilling i den kategori, der svarer til hans lønklasse;

37 det påhviler Kommissionen at træffe de fornødne foranstaltninger til fuldbyrdelse af nærværende dom, navnlig derved at den, før der træffes beslutning om en eventuel ansættelse af sagsøger i en anden stilling, i fornødent omfang giver ham mulighed for at varetage sine interesser i så henseende.

Vedrørende sagsomkostningerne

38 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger;

39 da sagsøgte har tabt sagen, dømmes sagsøgte til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling):

1. **Kommissionens beslutning af 21. juli 1976 om anvendelse af vedtægtens artikel 50 annulleres, for så vidt det bestemmes, at sagsøger ikke får en anden stilling i den kategori, der svarer til hans lønklasse.**

2. **Kommissionen dømmes til at afholde sagens omkostninger.**

Bosco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. maj 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 13. APRIL 1978 [1]

Høje Ret.

Sagsøger i denne sag er hr. J. S. Oslizlok. Han er født i Polen i 1920. Mellem 1940 og 1945 gjorde han tjeneste i de polske styrker i Frankrig og i Storbritannien. Efter krigen blev han optaget på University College, Cork, hvor han fik eksamen som Bachelor of Commerce. Mellem 1949 og 1951 var han ansat i lavere akademiske stillinger ved University College, Cork, og ved University of Bristol. I 1951 tog han ved University College, Cork, eksamen som Master of Economic Science (højere eksamen i statsvidenskab). I 1952 blev han ansat i Den irske Centralbank som økonomisk assistent. I 1953 fik han tildelt irsk statsborgerskab. På tidspunktet for de nye medlemsstaters tiltræden af Fællesskaberne, den 1. januar 1973, var han avanceret til økonomisk konsulent i Den irske Centralbank.

Den 1. april 1973 blev sagsøger ansat ved Kommissionen som direktør for direktorat A under generaldirektoratet

1 — Oversat fra engelsk.